

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
จอมผีดิบ
มนตร์ย

4

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี้ เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปภิกิริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่างๆอย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสานเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกทะลุขั้วมหุเบหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมัจฉาหารา โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโศภณเต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไส่ล่าไ้กุดเสือลายพาดกลอน ไ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือดที่ออกมาดุเดือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทนคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาร์วิน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่า นวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อสารของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้เง้าดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิญญาณศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและปาว ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้อ่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคุณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิราภรณ์ มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภท หลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยาย แนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระ

นิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขา คือ การใช้ภาษา ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผล สืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง ‘จุฬาทรีคูณ’ นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากนี้ เรื่อง ‘จุฬาทรีคูณ’ จินตนิยายเรื่อง ‘ศิวาราตรี’ ของ ‘พนมเทียน’ ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ ‘สกลวรรณ’ นำ ‘ศิวาราตรี’ มาเขียนเป็น ร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงาม แห่งภาษาร้อยแก้วของ ‘พนมเทียน’ เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ ‘พนมเทียน’ มิได้เพียงแค่พาผู้อ่านเข้าไป สู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่าง พิณิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรม อย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก ‘พนมเทียน’ ได้สร้างสรรค์ผลงานทาง วรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

ศบอ.ย.บ

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ขาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมอง แนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรม เป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลก

ของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคตก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะต้องเสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์ก็จะไม่เป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็นอันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรมจะเป็นผลให้มนุสธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรมติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะสะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิดในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้นก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

ไชยยันต์ อนันตรัย ทะลึ่งพรวดขึ้นนั่งอย่างรวดเร็ว ตะปบมือไปทางด้านหัวนอน ซึ่งจำได้ว่าก่อนจะมอยหลับวางไรเฟิลกับไฟฉายไว้ที่นั่น ประกบฮันเตอร์ไว้กับกระโجمมือ แล้วกดสวิตช์ลำแสงสว่างจำพวยพุ่งสาดขึ้นไปเบื้องบน แสงไฟที่ส่องขึ้นไปในยามนี้ยังไม่ช่วยให้มองเห็นอะไร นอกจากยอดไม้เตี้ยๆ และชะง่อนหินของบริเวณหุบเขาใหญ่ที่แวดล้อมอยู่ กับอากาศอันว่างเปล่าเว้งว่างเหมือนผืนผ้าสีดำที่ขึงกันอยู่เบื้องบน

“เร็ว เมย์! วิ่งไปเอาเสื้อผ้าของเรามา ลูกป็นอยู่ในนั้น! ผมจะระวังฉายไฟไว้เอง”

เขาร้องอย่างไม่หายใจ

มาเรีย ฮอฟมัน ในสภาพของนางเปลือยพุ่งถลาออกจากที่วิ่งตรงไปยังกองเสื้อผ้าพร้อมทั้งย่ามหลังของหล่อนเองและไชยยันต์ ซึ่งถอดออกทิ้งไว้ริมฝั่งธารอันเนื่องมาจากกลับไปเสียก่อนที่จะทันตระเตรียมไว้ใกล้ตัว หม่อมสาวออกเล่นหัวซุน

ห่างออกไปได้เพียง 5 - 6 ก้าวเท่านั้น มฤตยูที่ยังมองไม่เห็นตัว...
นอกจากได้ยินเสียงลมปีกที่ครางกระหึ่มครื้นครั่นเป็นพายุ
อยู่เหนือศีรษะจนขณะนี้ ก็พุ่งโจนกวัดไล่หลังไปราวกับลมกรด
ลมปีกที่เลยผ่านศีรษะของไชยยันต์พัดวูบพร้อมกับกลิ่นสาบสาบ
อย่างรุนแรง

“ระวัง!!”

ชายหนุ่มตะโกนออกมาสุดเสียง หมุนตัว สาดไฟฉายกับ
ลากล้องปืนตามเสียงที่โฉบผ่านศีรษะนั้น แวบเดียวที่ลำไฟ
สาดให้เห็นเงาตะมึนไม่ผิดอะไรกับราหูที่แผลงมาใส่มาเรีย .600
ไนโตรฯในซอกแขนของเขาก็ระเบิดตูมสนั่นหวั่นไหวขึ้นจาก
ลากล้องซ้ายขวาสองนัดซ้อน สะท้านกลบสรรพสำเนียงใดทั้งสิ้น
ลงชั่วขณะจิตหนึ่ง

มาเรียร้องไวสุดยอดพอดัว วิบตาเดียวเท่านั้นที่สัมผัส
เตือนให้รู้ถึงมหาภัยที่จี้ติดหลังจากมาจากเบื้องบน หล่อนทั้งตัวเอง
คว่ำหน้าลงกับพื้นในลักษณะล้มฟาดโดยไม่คำนึงว่าร่างกาย
จะได้รับอันตรายเช่นไร

ในการล้มตัวเองอย่างกะทันหันเช่นนั้น มันก็ชั่วเสี้ยวของวินาทีที่ทรงเล็บอันแหลมคมจากปลายปีกด้านหนึ่งถากผ่านหลังอันเปล่าเปลือย ผิวหนังฉีกขาดเป็นทางราวกับคมดาบเฉียวจากลอนกันขึ้นมาจรดสะบักขวา เลือดซึมเป็นยางบอน ตนเองล้มลงไปกับสามสี่ทอด ไรเฟิลที่ถือในมือหลุดกระเด็นหายไปทางหนึ่ง โลกทั้งโลกพลิกหมุนไปหมด

ร่างอันใหญ่โตราวกับวัวมีปีกบินนั้นเลยผ่านหล่อนพุ่งเข้าชนต้นไม้เล็ก ๆ ที่ขึ้นอยู่ริมธารน้ำหักกลมเป็นทาง ดังสะท้อนเลื่อนลั่น พันลำธารไปปะทะกับกลุ่มหินผิงตรงข้าม พร้อมกับเสียงแผดร้องแหลมอย่างดุร้ายโครธแค้น

สำหรับไชยยันต์นั้น บัดนี้เพื่อนสาวผู้ร่วมสถานการณ์ร้ายของเขาจะเป็นเช่นไรบ้างก็สุดที่จะเดาได้ กระสุนจากไรเฟิลแฝดทั้งสองนัดหมดสิ้นไปแล้ว และกระสุนสำรองก็ไม่ได้มีติดตัวอยู่เลยขณะนี้ อดีตนายทหารหนุ่มตะโกนร้องอะไรลั่นออกมาไม่เป็นภาษา ฉายไฟลงต่ำคั่นหามาเรีย ซึ่งบัดนี้กำลังตะเกียกตะกายอยู่กับพื้น พยายามจะคลานเข้าหาไรเฟิลของหล่อนที่ตกอยู่ห่างออกไปประมาณ 5 - 6 เมตร

“อย่าฉายที่ฉัน ฉายจับตาของมันไว้!”

หล่อนร้องเตือนเสียงหลงมา

ไชยยันต์ได้สติ กระดกฝ่าไฟฉายส่องผ่านธารน้ำ ฟุ้งตรงไปยังฝั่งตรงข้ามที่ได้ยินเสียงไอค่างควาผิบบินเลยไปปะทะหิน หล่นอยู่ที่นั่น พริบตาต่อมานั่นเอง เขาก็ได้ยินเสียงมันร้อง ‘แจ๊ค!’ ฟังแล้วบาดลึกเข้าไปถึงชั่วหัวใจ มีเสียงเคลื่อนไหว ผลุบผลับ แล้วก็โผนพริบขึ้นมาจากโคนหินที่มันกำลังหมอบคลานอยู่ ฟุ้งสวนเข้าใส่เขาเป็นเป้าหมายที่สอง

ไชยยันต์ไหวพริบดีเยี่ยม มันเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ในวินาทีฉุกเฉินขีดสุด เขาตั้งไฟฉายที่ยังเปิดค้างอยู่นั้นไว้บนแง่หิน ตนเองกระโดดเข้าหลบที่หินใหญ่อีกก้อนหนึ่งทันควัน

อีกตุ่มหนึ่งที่เปรียบไม่ผิดอะไรกับพายุสลาตันพัดเข้าใส่ไฟฉายที่ตั้งล่อไว้ ถูกส่วนใดส่วนหนึ่งของปีกกระทบกระเด็นไปตกอยู่กลางพื้นหิน แต่ลำแสงยังสว่างจ้าอยู่เช่นนั้น เพราะหลอดไม่ขาด ลมจากปีกและสาบสาบฉุนก็แหบสลับ ไชยยันต์ผะหลังจำเฝ้าลงกับพื้นแล้วพลิกตัวเป็นลูกขนุนเข้าไปหลบอยู่ใต้ซอก พร้อมกับตะโกนสบถสาปแช่งเอ็ดอึ้ง ระคนไปกับเสียงคำรามร้องอย่างกระหายนืดของไอค่างควาผิ มันบินฉวัดเฉวียนอย่างรวดเร็วเป็นวงกลมไปรอบๆ ไชยยันต์แต่เสียงร้องและเสียงลมปีก

ที่วูบวาบครืนครันอยู่ในนี้เท่านั้น ยอดไม้และพุ่มพงเตี้ย ๆ
ลู่ระเนนสะบัดไหวเพราะอำนาจลมจากปีกอันทรงพลังทั้งสอง
บางยอดหักขาดวินาศไปเพราะถูกชนอย่างดุร้ายเกรี้ยวกราด

กระสุนทั้งสองนัดของไซยยันต์ที่ระเบิดออกไปคงพลาด
เป้าหมาย หรือมิฉะนั้นก็ไม่ถูกเข้าที่ถนัด อาการของมัลลยาณนี้
ไม่ได้ส่อให้เห็นเลยว่าผลจะผลดีหรือได้รับความเจ็บปวด
แต่อย่างไรทั้งสิ้น มีแต่ความดุร้ายกระหายเลือด หวังที่จะโจมตี
เล่นงานมนุษย์ทั้งสองชีวิตให้จงได้

เขาพยายามจะคลานเข้าไปทางไฟฉายที่ตกอยู่ แต่แล้วก็
ต้องถอยหดเข้าหาซอกหินที่หลบอยู่ตามเดิม เมื่อมันวาบถลา
เข้ามาเหมือนจะมองเห็นอาการเขาอยู่ทุกขณะที่จ้องคอยโอกาส
อยู่

จังหวะนั่นเอง ลำไฟฉายจากมาเรียก็สาดจามาจากด้าน
ลำธารที่เห็นหล่นลุ่มกลิ้งอยู่ หล่นคงจะตั้งตัวได้แล้ว

เจ้าค้างคาวสุบเลือด ซึ่งคงจะหลุดขึ้นมาจากนรก
และหายหน้าจากการราวีคณะเดินทางไปชั่วระยะหนึ่ง ครั้นแล้ว
อยู่ ๆ ก็ปรากฏอย่างกะทันหัน... จู่โจมถึงตัวไซยยันต์กับมาเรีย

อย่างพรวดพราดราวกับจะมีอะไรชักนำมันมา บัดนี้บินร่อน
ขึ้นไปเบื้องสูงในระหว่างชะง่อนหุบ เหมือนจะรู้ว่าตัวมันเอง
กำลังจะตกเป็นเป้าหมายของกระสุน อาการบินร่อนโฉบเฉียว
เป็นไปอย่างแคล่วคล่องรวดเร็วที่สุดตามคุณลักษณะเดิมของมัน
ชนิดที่ไม่ยอมให้ไฟฉายจับได้ถนัด

ระหว่างที่ไชยยันต์เต้นเร้าไปทั้งตัวโดยทำอะไรไม่ถูก
นี่เอง เขาก็ได้ยินเสียงไรเฟิล .375 ของเพื่อนสาวแผดระเบิด
อย่างดุเดือดถี่ยิบสามนัดซ้อน เปลวไฟแลบเป็นทางแดงวาบ
ในความมืด พร้อมเสียงตะโกนเอ็ดอึงอย่างบ้าเลือดของมาเรีย

“ฉันจะฆ่าแกให้ได้ เจ้าสัตว์นรก!”

แล้วก็อีกเปรี้ยงหนึ่งสะท้อนไปในคลื่นอากาศอันเงิบสงัด
นั้น กัมปนาทของมันราวกับสายอสุณีบาด เสมือนมหิทธิอำนาจ
อันเกรียงไกรที่พระผู้เป็นเจ้าประทานลงมาให้เพื่อแก้ไข
สถานการณ์ร้ายของมนุษย์ทั้งสอง ซึ่งชีวิตกำลังจะตกเป็นเหยื่อ
ของอสูรร้ายที่มาในรูปกายของสัตว์ประหลาด

มันผงะร่อนแฉลบสูงขึ้นไปอีกในระหว่างชะง่อนหินที่ยื่น
ล้าออกมาจากหน้าผาเบื้องบน แล้วหายแวบเข้าไปยังมุมบัง

แห่งนั้น ต่อมาเมื่อเสียงครางกระซอกดังแหบต่ำอยู่ในลำคอ ซึ่งไม่สามารถจะเปรียบเทียบได้ว่ามันดังคล้ายเสียงร้องของสัตว์ประเภทไหน และไม่เคยได้ยินมาก่อนในชีวิต สำเนียงของมันฟังแล้วบังเกิดอาการสยองเกล้า ขนหัวลุกชัน เสียงนั้นดังสลับกันระหว่างเสียงต่ำเครือและเสียงกรีดแหลมยาว สำหรับไชยยันต์ เขาสดับเป็นเสียงเปรต หรือมิฉะนั้นก็อสุรกายในอบายภูมิ ร้องขอส่วนบุญ

มันหวีดยาวโหยหวนเย็นยะเยือกก้องไปไกล ปกคลุมไปหมดทั้งหุบ จะเป็นเสียงของความโกรธแค้น เจ็บปวด หรือทุกข์ระทมทรมานก็สุดที่จะประมวลออกไปได้ ท่ามกลางขวัญและกำลังใจที่เตลิดไปด้วยความสยองกลัวจนแทบจะระงับสติอารมณ์ไม่ได้ในขณะนี้

มาเรียมยังนัดที่สื่อก่อนไปแล้วก็ฉายไฟ GRAT ส่องไปเบื้องสูงไว้ พลังก็วิ่งหอบเอาเสื้อผ้าและยามหลังเข้ามาทრุดหมอบอยู่ข้างไชยยันต์ ผู้บัดนี้กำลังนอนหมอบกระดกตัวแข็งอยู่ใต้ซอกหิน เขามาได้สติอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงเพื่อนสาวตะโกนกรอกช่องหูละล่ำละลัก

“บรรจูลูกปืนเร็ว! ฆ่ามันให้ได้!”

ไซยยันต์ตะครุบเสื้อล่าสัตว์ของเขาขึ้นมา แกะกระสุนไรเฟิลที่เสียบติดอยู่กับรังลูกปืนอันเย็บเป็นแผงไว้ตรงอกเสื้อออกมาอย่างลนลาน หักลำไรเฟิลแฝดแล้วยัดกระสุนเข้าไปอย่างรวดเร็วที่สุด พร้อมทั้งกำไว้ในมืออีก 2 - 3 นัด ในขณะที่มาเรียก็ฉายไฟจับไปยังชะง่อนหินลูกที่เห็นมันแฉลบหายลับเข้าไปนั้น แล้วบรรจุกะสุนชุดใหม่ของตนเข้าแม็กกาซีนเช่นกัน หีบพานท้ายไว้ในซอกแขน เยกปากกระบอกปืนขึ้นจ้องระวัง หล่อนใช้วิธียิงแบบประจัญบาน โดยไม่ได้เอาขึ้นประทับไหล่ เพราะต้องการปล่อยกระสุนออกไปอย่างรวดเร็วที่สุด สำหรับเป้าหมายเคลื่อนที่ราวกับเครื่องบินไอพ่นนั้น

“ออกมา ไอ้ผีหัว แล้วก็ร่อนลงมาอีกครั้ง!! เหยื่อของเอ็งอยู่นี่!”

ไซยยันต์ตะโกนทำท่ายืนไปสุดเสียงอย่างบ้าระห่ำพอๆกัน ถลันลูกขึ้นย่นกระชับไรเฟิลมัน อีกมือหนึ่งกำลูกปืนสำรองไว้ กัดกรามแน่น

ขณะจิตหนึ่งที่มีความเจียบสงัดอย่างเข้ามาปกคลุมเหมือน
ไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย คงได้ยินแต่เสียงตะโกนสาปแช่งทำลาย
ของไชยยันต์ก้องสะท้อนไปมาอยู่คนเดียว อึดใจต่อมาเขาก็วิ่ง
เข้าไปเก็บไฟฉายที่ยังส่องจ้อยอยู่กับพื้นขึ้นมาถือไว้ นานขนาน
ไปกับลากล้องปืน มาเรี่ยถอยระว่างคุมเชิงเข้ามาเอาหลังชน
ต่างเสาไฟสูงขึ้นไปคนละด้านกราดอยู่ไปมา

จากผิวกายที่สัมผัสเบียดชิดกัน ดูเหมือนจะหยั่งได้ถึง
หัวใจแต่ละฝ่ายที่เต้นเร่าไม่เป็นส่ำอยู่ในขณะนี้ได้อย่างชัดเจน

“ทำไมมันถึงเจียบไป โดนลูกปืนคุณเข้าไปข้างแล้ว
กระมัง”

ไชยยันต์พูดเสียงสั้น

“ไม่รู้เหมือนกัน ขณะที่ยิงเห็นตัวไม่ถนัด แต่อย่าเพิ่ง
ไวใจ มันยังไม่ไปไหนหรอก อาจเกาะหลบอยู่หลังชะง่อนหิน
ก่อนบนนั้นแหละ ระว่าง ฉายไฟไว้ให้ดี”

เสียงมาเรี่ยตอบมาสั้นสะท้านพอๆกัน

ขณะนั้นเอง จากลำไฟทั้งสองกระบอกที่กราดค้นหา
สายตาของไซยยันต์ซึ่งยืนอยู่ในมุมหนึ่งก็สังเกตเห็นที่ขอบ
ชะง่อนหิน ซึ่งแยกเป็นกิ่งล้าออกมากลางอากาศสีลึบห้ำองศา
เฉียงจากหน้าผาใหญ่ มีอะไรโหวดุบดิบอยู่ทางซ้ายมือ ครั้งแรก
เขาเข้าใจว่าเป็นหิน แต่ผิดปกติไปเมื่อเห็นมันขยับเขยื้อนได้

นั่นคือปลายปีกอันเป็นพืดหนังของมณด้านหนึ่งซึ่งเกาะ
บังหินแท่งนั้นไว้ และขยับอย่างเงิบกريبในอาการไต่เตี้ยะ
เหมือนจะหาที่ยึดตัวให้ถนัด

ไซยยันต์ก็ตรึงฝีปากแน่น ประทับป็นขึ้นไหล่ในพริบตา
นั้น เล็งตามแสงไฟไปยังส่วนใดส่วนหนึ่งของมันที่เห็น
เคลื่อนไหวลั่นล่ออยู่ แล้วระเบิดล้ากล้องขวาวออกไป เสียงมันดัง
เหมือนฟ้าผ่าในนรก อานุภาพแห่งเสียงปานว่าหินภูเขารอบด้าน
จะแยกร้าวฉานออกจากกัน

ตำแหน่งที่หมายตาไว้ปรากฏเศษหินชิ้นใหญ่ๆเท่า
กระเบาะมือกระจายว่อนไปคนละทิศละทาง พร้อมกับม่านฝุ่น
ขาวมัวตลบแลเห็นชัดในแสงไฟส่อง ม่านฝุ่นที่บีบเป็นก้อนลอยคลุ้ง
ปกคลุมบริเวณที่กระสุนกระทบอยู่ชั่วครู่ก็จางลง สิ่งที่เห็นลั่นล่อ
เมื่อสักครู่อันตรธานหายไปเสียแล้ว ไม่มีอะไรมากำหนดได้ว่า

กระสุนนัดนั้นได้ผลเพียงไรหรือไม่ แต่อย่างน้อยที่สุด...จากแรง
ทำลายมหาศาลนั้นก็คงสร้างความสะอึกสะเทือนให้แก่มันได้
แน่นอน

ชายหนุ่มรีบหักลำกล้องสลัดปลอกที่ยิงออกแล้วบรรจุ
ใหม่ให้ครบ 2 นัดแล้วยังจ้องพร้อมอยู่เช่นนั้น เบิกตากว้าง
พยายามค้นหา นิ้วแตะรออยู่ที่ไกหลัง พร้อมที่จะปล่อยซ้ำ
ออกไปในพริบตาที่มันโผล่ออกมาให้เห็น

“เห็นมันรึ?”

เสียงมาเรียกระซิบพรั่วมา ตัวหล่อนเองก็ประทับป็น
คอยระวังอยู่แทบไม่หายใจ

“เห็น คล้ายๆจะเป็นปีกของมันข้างใดข้างหนึ่ง โผล่ออกมา
ที่แก้มบนชะง่อนโน้น”

“ยิงตรงเป้าหมายหรือเปล่า?”

“ต่ำลงมาประมาณ 6 นิ้วจากระดับเล็ง แต่คิดว่าควรจะถูก
มันผลุบหายเข้าไปแล้ว”

ไม่ทันจะขาดเสียงพูดคำสุดท้ายของเขานั่นเอง

ทั้งสองก็ต้องสะดุ้งสุดตัวพร้อมกัน เพราะเสียงแผดร้องแหลมกึกก้องทำลายความเงียบสงัดอันเต็มไปด้วยปริศนานั้นอย่างจุใจจนกะทันหัน พร้อมกับเสียงแผ่นโผนกระพือปีกถึร่วทะยานดังตรึงรีเข้ามาจากหลังชะง่อนหินลูกนั้น

ภาพที่เห็นฉับพลันที่สุดในชั่วพริบตาก็คือ เงามดำมืดดุจเงาปีศาจบุบถลาเข้าใส่

.375 แม็กนัมกับ .600 ไนโตรเจนแผดกัมปนาทประสานกันขึ้นเป็นเสียงเดียวกัน และพร้อม ๆ กับกระสุนระเบิดพ่นลำกล้องออกไปนั่นเอง สิ่งหนึ่งก็กระทบเข้ากับกลางลำตัวของคนทั้งสองอย่างแรงเหมือนถูกตีด้วยฝ่ามือขนาดใหญ่ ปลิวกระเด็นลอยจากพื้นไปล้มกลิ้งอยู่คนละทาง

ปืนกับไฟฉายหลุดจากมือตกไปที่ใดไม่ทราบได้ และดับวูบลงบัดนั้นด้วยความสะเทือน ถ้าไม่หลุดขาดก็สวิตช์ถูกดับ เพราะอำนาจความแรงที่ปลิวหลุดมือไป

วินาทีดับจิตที่ประสาททุกส่วนมีนงงทำอะไรไม่ถูก นอกจากนอนซดดิกลงไปทั้งตัวนี้เอง ไชยยันต์ได้ยินเสียงกรีดร้อง

สะท้อนท้อง...มันเป็นเสียงของมนุษย์ชัดๆ...มนุษย์ผู้หญิง!
เสียงที่เปล่งออกมาอย่างเจ็บปวดรวดร้าวที่สุด

เสียงนั้นมันติดตามไปกับเสียงชนปะทะพุ่มไม้หวั่นไหว
แล้วหล่นตมสนั่นลงไปใธารน้ำ เสียงดีดรน น้ำแตกกระจาย
แล้วเคลื่อนไหวตะเกียกตะกายบุกขึ้นไปยังกอตะไคร้น้ำของผืน
ธารด้านตรงข้าม

“เมย์!!”

เขาตะโกนสุดเสียงอย่างตระหนกขีดสุด เสียงร้องที่ได้ยิน
มันจะต้องเป็นเสียงของมาเรีย ฮอฟมัน อย่างไม่มีปัญหา
เขาเข้าใจเช่นนั้นท่ามกลางประสาทอันหมุนคว้างอยู่ในขณะนี้...
หล่อนคงถูกเขี้ยวหรือมีจะนั้นก็เล็บของมันเข้าอย่างฉกรรจ์ที่สุด
และเขาก็ได้ยินเสียงมันตกลงกลางธารน้ำด้วย อาจคาบมาเรีย
ติดปากไป ทั้งๆที่ตัวมันเองถูกลูกปืนที่สาธสวนขึ้นไปอย่างจัง

เสียงดีดรนของเจ้าสัตว์ครึ่งนกครึ่งหนูนั้นยังดังอยู่ฟาก
ตรงข้าม ลักษณะของมันกำลังตะกายกระเสือกกระสน

“เมย์ อยู่ที่ไหน?”

ไชยยันต์แผดเสียงกึกก้องออกไปอีก สติแทบไม่อยู่กับตัวในขณะนี้ คลานเปะปะอยู่กับพื้นอันมีดมืดคล้ำหาทางไม่ถูก

เขาได้ยินเสียงร้องครวญครางตอบมาจากความมืด เบื้องหน้า...ครั้งนี้มันแผ่วเบา โหยละห้อย เสียงร้อง “โอ๊ย!...” แล้วก็ล้วยไปกับอาการสะอึกสะอื้นรำให้

ความตระหนกตกใจทำให้อดีตนายทหารหนุ่มแทบจะเป็นบ้าไปในขณะนี้ เขาตะโกนเรียกชื่อหล่อนถี่ๆเอ็ดอึ้งไปทั้งความเจ็บนั้น ทะยานทรงกายขึ้นหมุนคว้าง พยายามจะสดับฟังที่มาของเสียง ตัวเองก็มีมือเปล่า อาวุธและไฟฉายหลุดหายจากมือไปทางใดแล้วก็ไม่ทราบ รอบด้านก็มีดมืดราวกับตกอยู่ในเหวนรก ไชยยันต์ออกวิ่งถลาเปะปะชนปะทะก้อนหินหมุนคว้างหาทางไม่ถูก ปากก็ตะโกนเรียกเพื่อนสาวอยู่เช่นนั้น

เสียงคร่ำครวญพิลาปรั้นนั้นแผ่วจางลงเป็นลำดับ แล้วทันทีนั้นก็กลายเป็นเสียงหัวเราะเยือกเย็นกังวานมา ฟังสยองไปทุกชุมชน เสียงหัวเราะของผู้หญิง!! มันหวานวิเวก ไพเราะราวกับระฆังเงิน ในขณะเดียวกันก็เย็นสยองบาดลึก เข้าไปถึงกลางหัวใจ ยึดประสาททุกส่วนให้ซึ่งนั่งอยู่กับที่

“เมย์! เป็นอย่างไรบ้าง อยู่ที่ไหน นั่นคุณบ้าไปแล้วรี”

ไชยยันต์ตะเบ็งเสียงหลง กายสั่นเทิ้ม

ทุกครั้งที่เขาตะโกนโวยวายออกไป เสียงหัวเราะจะสะท้อนก้องตอบมาทุกครั้ง สลับไปกับเสียงร่ำไห้สะอึกสะอื้น

ร่างกายของเขาในขณะนี้รู้สึกว่าจะขยายใหญ่โตขึ้นถึงสามเท่าด้วยขุมชนที่พองขึ้นขึ้น บางสิ่งบางอย่างทำให้สะดุ้งใจ บอกไม่ถูก เบิกตาโพลงอยู่ในความมืด พยายามคุมสติไว้ ไม่กล้าที่จะทำเสียงดังออกมาอย่างครั้งแรก จ้องมองไปทางตำแหน่งที่มาของเสียง แล้วกระซิบบเรียกนามของหญิงสาวแผ่วเบาที่สุด

เจียบส่งดลอีกครั้ง ไม่มีสำสำเนียงใดๆแว่วมาให้ได้ยินอีกเลย นอกจากเสียงหัวใจเต้นรัวของตนเอง

ไชยยันต์สะกดลมหายใจ ค่อยๆทรุดกายลงนั่งคุกเข่า พยายามเรียกร่องประสาททุกส่วนที่กำลังจะเป็นอัมพาต

ในขณะนี้ให้กลับคืนตื่นพร้อมขึ้นมา แล้วควานมืองมหาไปรอบๆ
กาย

เกือบสะดุ้งเมื่อคลำไปสัมผัสกับร่างกายของใครคนหนึ่ง
นอนหงายเหยียดยาวอยู่ทางด้านซ้าย ภายหลังจากลูบคลำ
เขาก็พบกับความประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว มันจะเป็นร่าง
ของใครไปไม่ได้ นอกจากมาเรีย ฮอฟมัน หล่อนนอนสนิทหนึ่ง
ร่างกายอ่อน มือคลำไปที่หน้าอก...ก็ยังสัมผัสได้ว่ามันสะท้อนขึ้น
ลงเป็นระลอกของการหายใจ

หล่อนอยู่ใกล้ๆเขานี่เอง และยังไม่ตาย!

พยายามเขย่าตัว กระชิบเรียกร้อนรน อึดใจต่อมานั่นเอง
แหม่มสาวก็กระดิกกาย ชันศิริชะขึ้น

“ไชยยันต์”

หล่อนกระชิบตอบเรียกเขาตื่นๆ ต่างคนต่างจับแขนกัน
แน่น

“คุณไม่ได้เป็นอะไรหรอกหรือ?”

“ฉันหมดความรู้สึกไปชั่วขณะ หัวไปฟาดกับหิน...
ไอ้ค่างคาวนั้นไปไหนแล้ว รู้สึกว่ามันจะถูกลูกปืนของเรา”

มาเรียกระชิบกระซาบ

ไซยยันต์ยิงงจัด

“เมื่อหยกๆนี้เอง ผมได้ยินเสียงคุณหวีดร้อง ครวญคราง
แล้วก็หัวเราะ...”

แหม่มสาวลืมนตาโพลง

“ฉันยังไม่ได้ร้องอะไรออกมาสักคำเดียว เพิ่งจะรู้สึกตัว
ขึ้นมาเดี๋ยวนี้เอง”

ไซยยันต์เย็นเข้าไปถึงไขสันหลัง

“เอ๊ะ! แล้ว...เสียงผู้หญิงร้องเมื่อตะกี้...?”

“เสียงผู้หญิงที่ไหนกัน ฉันไม่ได้ยินอะไรเลยสักนิด
ครั้งสุดท้ายเท่าที่เห็นและได้ยิน มันพุ่งเข้ามาเอาปีกดีเราขณะที่
เรายังสวนออกไป แล้วฉันก็กระเด็นไปเอาหัวฟาดกับแง่หิน
หมดความรู้สึกไปชั่วขณะ ว่าแต่ไอ้ค่างคาวนั้นไปไหนแล้ว”

มาเรียร้องออกมาอย่างสำคัญ

ระหว่างที่ไชยยันต์ตะลึง หล่อนควานหาไปรอบๆตัวแล้ว พบกับไฟฉายท่อนหนึ่ง ฉวยขึ้นมาขยับจะกดสวิตช์ แต่ไชยยันต์คว้าข้อมือไว้ในทันทีนั้น

“อย่าเพิ่ง!”

เขากระชับเร็วปรือ เบิกตาโพล่ง พยายามจ้องมองฝ่าความมืดไปยังด้านลำธาร

“ปิ่น! ปิ่นของคุณอยู่ไหน เมย์”

แทนคำตอบ มาเรียเอามือควานแล้วยัดเยียดไรเฟิลกระบอกหนึ่งมาให้ในมือเขา สัมผัสชนิดเดียว ไชยยันต์ก็รู้ว่ามันคือ .600 ไนโตรฯ ลากล่องแผ่ตของเขานั้นเอง มาเรียลงไปพบเข้า แสดงว่ามันคงจะตกอยู่กับพื้นใกล้ๆตัวหล่อน จำได้ว่ากระสุนลากล่องซ่ายอีกนัดหนึ่งยังเหลืออยู่ ไชยยันต์กระชับปืนแน่น นิ้วสอดเข้าโกร่งไกแต่อยู่ที่ไกหลัง ยกปากกระบอกจ้อง

ไปทางด้านนั้น มาเรียหมอบเบียดกายสั่นเทาอยู่เคียงข้างเขา
มือกำไฟฉายพร้อม

“มันยังอยู่หรือ?”

หล่อนถาม

“เจียบ! อย่าเพิ่งพูดอะไรทั้งสิ้น”

เขาเอาศอกสะกิดพร้อมกับห้ามอย่างร้อนรน มาเรีย
สงบนิ่งตามคำสั่งในทันทีนั้น ทั้งคู่แทบจะไม่หายใจ

ความเจียบปกคลุมบริเวณอันมืดสนิทเต็มไปด้วยปริศนา
เร้นลับนั้นอีกวาระหนึ่ง มันเจียบเหมือนกับว่าโลกทั้งโลกจะหยุดนิ่ง
อยู่กับที่ ฉะนั้น ไม่มีเสียงการเคลื่อนไหวหรือเสียงร้องครวญคราง
ประหลาดที่ไชยยันต์ได้ยินอยู่เมื่อครู่นี้ปรากฏขึ้นให้ได้ยินอีก
ในยามที่มาเรียกลับคืนสติและร่วมรับรู้เหตุการณ์กับเขาด้วย
เช่นนี้ ดูราวกับว่าสิ่งที่ได้ยินมันเกิดจากอุปาทานของตนเอง
แต่ไชยยันต์กล้าสาบานว่า เขาไม่ได้หูผาดไปเลยจนนิดเดียว
และบัดนี้เขาก็เพิ่งจะรู้แน่ๆ เสียงที่ลอยมานั้นไม่ใช่เสียงของ
มาเรีย ฮอฟมัน อย่างที่เข้าใจแต่แรก

มันเป็นเสียงอะไร?...เหตุใดเจ้าคางคกตัวนั้นจึงทำเสียงกรีดร้องและเสียงหัวเราะ..ราวกับมนุษย์เช่นนั้น!

มนุษย์ผู้หญิง!!

ชนของเขาลูกเป็นระลอก ศีรษะรู้สึกพองโตเท่ากระบุง ไม่ว่าจะพยายามควบคุมสติเช่นไรก็ตาม มาเรียเพิ่งจะฟื้นคืนสติขึ้นมา และหล่อนไม่มีโอกาสที่จะได้ยินอย่างที่เขาได้ยินเมื่อครู่นี้

ที่แน่นอนอย่างไม่มีอะไรจะต้องเคลือบแคลงก็คือ มันถูกป็นแน่แล้วขณะที่ฟุ้งสวนเข้าไปใส่เข้ากับมาเรีย และหล่นร่วงลงไปใ้ในธารน้ำตะกายคลานขึ้นไปยังอีกฝั่งหนึ่ง บัดนี้ เขารอคอยเสียงของการเคลื่อนไหวหรือเสียงใด ๆก็ตามที่จะปรากฏขึ้นจากมัน ทว่าก็มีแต่ความเงียบเชียบ

อึดใจใหญ่ ๆ ต่อมา ไชยยันต์ยกพานท้ายป็นที่หนีบอยู่ในซอกแขนขึ้นประทับไหล่

“ฉายไฟ เมย์!”

เขาออกคำสั่ง พร้อมทั้งจะลั่นกระสุนนัดสุดท้ายออกไป
ในทันทีที่อะไรก็ตามปรากฏขึ้นในลำแสงของไฟฉาย

มีเสียงสวิตช์ไฟฉายลั่นในมือของมาเรีย แล้วไซยยันต์ก็
รู้สึกเย็นวาบขึ้นอีกครั้งเมื่อได้ยินหญิงสาวละล่ำละลักออกมาว่า

“หลุดขาด!”

วินาทีวิกฤตินี้ทำให้ตัดสินใจอย่างไรไม่ถูกไปชั่วขณะ
ไซยยันต์เดินเราไปหมดทุกเส้นประสาท โอ้ไฟเจ้ากรรมเกิด
ทรยศขึ้นมาอีกแล้วในยามฉุกเฉินต้องการฟิงพามันอย่างที่สุดนี้
หลุดมันคงจะขาดไปเพราะการตกกระเด็นกับพื้นอย่างรุนแรง
หรือมิฉะนั้นตัวไฟฉายก็ต้องมีอะไรชำรุด ทำให้มันไม่สามารถจะ
เปล่งแสงออกไปได้

ไซยยันต์สบถออกมาในลำคอ กระสับกระส่ายไปหมด

“แน่ใจหรือว่ามันยังอยู่ที่นั่น?”

“ผมได้ยินมันพลัดลงไปในลำธารน้ำแล้วตะกายขึ้นฝั่ง
ตรงข้ามไปเจียบอยู่ที่นั่น มันจะต้องอยู่ฝั่งโน้นแน่นอน

แต่ทำยังไงดี เรามองไม่เห็นอะไรเลย กระสุนก็มีติดป็นอยู่นัดเดียวเท่านั้น ถ้านัดสุดท้ายไม่อยู่ เราเสร็จ”

“คอยระวังไว้ ฉันจะมหาไฟฉายอีกกระบอก”

“อย่า! อันตรายที่สุด มันมองเห็นเรา แต่เรามองไม่เห็นมันเลย”

“จะรอให้มันมาถึงคอกหอยรี”

“ก็ยิ่งดีกว่าที่จะยื่นคอกไปให้มันเร็วขึ้น แต่ผมคิดว่าเราเป็นต่อมันแล้ว มันถูกปืนเจ็บแน่ อาจบินไม่ไหว ขอให้ได้เป้าหมายแน่ๆอีกนัดเดียวเท่านั้น”

มาเรียหมุนตัวไปรอบๆในความมืด มันเป็นวินาทีที่ตัดสินใจอย่างไร้ไม่ถูกทั้งสิ้น ความเงียบ...เต็มไปด้วยปัญหาและเจ้าความเงียบอันทลายอะไรไม่ถูกชนิดนี้แหละ มักจะถูกทำลายขึ้นด้วยเหตุร้ายจนถึงตัวอย่างจับพลันชนิดรับมือไม่ทันเสมอ

มันอาจหมดฤทธิ์นอนกองอยู่กับที่ พบวาระสุดท้ายไปแล้วก็ได้...

หรือมีฉะนั้นก็อาจรอคอยหาจังหวะอันเหมาะเจาะที่สุด
ที่จะพุ่งเข้าถึงตัวศัตรูแบบสัตว์ร้ายล่าบากลทั้งหลาย

ไม่มีสิ่งใดจะบอกได้!

กระสุนเพียงนัดเดียวและนัดสุดท้ายเท่าที่มีติดปืนอยู่
ในขณะนี้สร้างความลำบากใจให้แก่ฝ่ายมนุษย์เหลือที่จะกล่าว
เพราะชีวิตย่อมจะฝากไว้กับกระสุนนัดเดียวนี้เท่านั้น ความจริง
ไซยยันต์ถือกำสำรองไว้ในอุ้งมือหลายนัด แต่มันก็หลุดกระเด็น
หายไปหมด ขณะที่ถูกปีกตีกระทบล้มกลิ้งไป สถานการณ์มัน
วิกฤติ คาบเส้นเป็นเส้นตายเอาจริง ๆ ถ้าเขามีลูกปืนอีกเพียง
2 - 3 นัดเท่านั้น เขาย่อมจะอบอุนใจและมีหนทางได้เปรียบมัน
มากกว่านี้ โดยวิธียิงสุมและรอฟังผล

ไม่มีทางเลือกอย่างอื่นดีไปกว่าคุมเชิงมัน คอยฟังเสียง
อยู่เช่นนี้

เหมือนจะรู้เชิงทันความคิด เจ้าสัตว์อันน่าขนหัวลุกตานั้น
ไม่ได้กระโดดกระตากให้เสียงใดๆ เพื่อฝ่ายมนุษย์ได้สังเกต
ค้นหาที่หมายได้เลย ไม่ว่าจะเป็นเสียงของการเคลื่อนไหวหรือ

เสียงร้องคราง มันเงิบไปราวกับว่าหมดสิ้นลมปราณไปแล้ว
จะนั้น

ไชยยันต์ส่งเสียงตะเพิดลั่นขึ้นในความเงิบนั้น

เสียงของเขาสะท้อนก้องไปทั้งธารน้ำและหุบเขา
โดยไม่มีเสียงใดตอบมาให้จับทิศทางได้ นายทหารหนุ่มเปล่งเสียง
เอ็ดอยู่เช่นนั้นอีกพักใหญ่ แต่ก็ปราศจากผล

ต่อมาเขาเอามือควานหาก้อนหินแข็ง ๆ ขนาดกำปั้น
ขว้างปาเดาสุ่มข้ามธารน้ำไปตกกระทบโขดหินฝั่งตรงข้าม
โดยแจกจ่ายไปยังตำแหน่งต่าง ๆ ที่คิดว่าร่างของมันอาจ
หมอบซุ่มอยู่ มาเรียช่วยระดมขว้างปา ทำเสียงไล่ด้วยอีกแรง
หนึ่ง

ผลก็คือความเงิบบังนอย่างมีปริศนาอยู่เช่นเคย

ทั้งสองจ้องตากันในความมืดอีกครั้ง

“มันอาจตายแล้วกระมัง?”

ในที่สุดไชยยันต์กระซิบแผ่วเบา

ทันใดนั้น มาเรียก็บีบแขนเขาแน่น

“ฟังนั่น!”

ไชยยันต์สะกดกลั่นใจ พยายามเงี่ยหู แล้วหัวใจก็เริ่มเต้นแรงขึ้นอีกครั้ง เขาได้ยินเสียงของการเคลื่อนไหวอย่างแผ่วเบา ดังมาจากพื้นหินที่ใดที่หนึ่งบริเวณฝั่งตรงข้าม เป็นเสียงของสิ่งนั้น ๆ หนัก ๆ ที่กำลังกระดืบอย่างเข้มข้นเข้าไปกับโขดหิน และที่มันชัดเจนที่สุด...ก็คือเสียงก้อนหินเล็ก ๆ บางแห่งทวนน้ำหนักไม่ได้ หลุดร่วงกลิ้งลงไปกระทบพื้นและหินใหญ่บางก้อนที่ลั่นคึก

ขณะที่ลืมหูลงจ้องเหมือนจะให้แก้วตาของตนเองทะลุความมืดเข้าไปได้นั้น เพื่อนสาวผู้ร่วมชะตากรรมก็สะกิดแขนเขา ซี่มือเป็นความหมายบอกทิศทางแทนคำพูดไปทางด้านซ้าย ประสาทสัมผัสในด้านการฟังเสียงของมาเรีย ฮอฟมัน ย่อมเที่ยงตรงแม่นยำเสมอพอ ๆ กับพรานอาชีพคนหนึ่ง เขาจำเป็นต้องมอบความไว้วางใจให้แก่หล่อนในด้านนี้ แม้หูตนเองจะฟังไปอีกด้าน

ไชยยันต์ก็ตัดสินใจเด็ดขาดในชั่วพริบตา นั้นตามนิสัย
ของทหาร

เขาเบนปากกระบอกปืนไปยังทิศทางที่มาเรียชีบอก
กะคำนวณด้วยประสาทสัมผัสทั้งหมด อย่างน้อยที่สุด
ไอ้คางคานรক্তตัวนั้นก็ไม่ใช่สัตว์เล็ก ไม่ส่วนใดก็ส่วนหนึ่งของ
มันควรจะตักตออยู่ในทางป็นของเขาบ้างแน่นอน แล้วนิ้ว
ที่เกร็งอยู่กับไกหลังของดัดเบิ้ลไรเฟิลก็กระดิก

เสียงกระสุนระเบิดก็ก้องเหมือนฟ้าถล่ม มันดังอื้ออึง
กลบสรรพสำเนียงใดๆอยู่ใต้ใจใหญ่ด้วยคลื่นเสียงที่สะท้อนซ้ำ
ไปทุกอณูของบรรยากาศที่แวดล้อมอยู่ ครั้นแล้วก็ค่อยๆ
จางหายไป ทุกสิ่งทุกอย่างถูกกลืนอยู่ในความเงียบอันน่าพิศวง
ตามเดิม ไม่มีสำเนียงใดๆแว่วมาให้ได้ยินอีกเลย

ปัญหาก็เกิดขึ้นอย่างสุดที่จะคาดได้อีกครั้ง

“ทำไมมันเงียบไปอย่างนั้น เราน่าจะได้ยินเสียงจากมัน
บ้าง อย่างน้อยก็น่าจะกระดิกตัว”

ไชยยันต์พึมพำอย่างฟันปัญญา

“อาจถูกเข้าที่สำคัญ ตายสนิทไปแล้วก็ได้”

มาเรียกว่า ค่อย ๆ ทรงกายขึ้นยืน ไชยยันต์ยืนตาม อีกมือหนึ่งจับแขนเพื่อนสาวไว้มัน บัดนี้สายตาของคนทั้งสอง เริ่มจะคุ้นกับความมืด และอาศัยจากแสงดาวรุ่งที่เปล่งรัศมี สุกปลั่งอยู่บนนชอกไสลส่องแสงราง ๆ ลงมา ทำให้มองเห็น ภูมิประเทศรอบตัวในลักษณะเงาตะคุ่มทั่วไป เบื้องหน้าห่าง ออกไปทางด้านซ้ายมือเพียงไม่เกิน 10 ก้าว เศษของถ่านจาก กองไฟยังเหลือเชื้อให้เห็นแดงเรืองอยู่เล็กน้อย เมื่อลมโกลัรุ่ม พัดโชยมา มันก็ส่องแสงโชนขึ้นท่ามกลางกองชี้เถ้า

“เราต้องกล้า ไชยยันต์...”

เสียงมาเรียกระซิบต่อมา ขณะที่ชำเลืองไปยังกองถ่านไฟ ที่พอจะเหลือเชื้ออยู่ริบหรือจะดับมิดดับแหล่นั้น

“ถ้าขึ้นมันคอยระวังคุมเชิง โดยที่เราก็มองไม่เห็นอะไร และก็ไม่มีอาวุธที่จะต่อสู้กับมันได้เช่นนี้ ไม่ช่วยอะไรเราขึ้นมา ได้เลย ขณะนี้ไม่ว่าเราจะหลบอยู่กับที่หรืออยู่ที่ไหน ผลมันก็ อย่างเดียวกัน”

“แล้วจะเอาอย่างไรกัน?”

“ฉันจะก่อไฟให้ติดเปลวขึ้น ไฟมันจะช่วยให้เราได้มากที่สุด อย่างน้อยมันจะส่องให้เราเห็นอะไรต่ออะไร คุณควรจะได้ลูกป็นเพิ่มเติม และฉันก็ต้องการไรเฟิลของฉัน ซึ่งขณะนี้ยังมองไม่เห็นว่ามันหล่นอยู่ที่ไหน”

“ตกลง เราไม่มีทางเลือกอย่างอื่น”

ไชยยันต์พยักหน้า บีบแขนหล่อนแน่น

ทั้งสองเดินย่องมาที่กองไฟซึ่งกำลังจะมอด ช่วยกันเป่าไฟที่เฝ้าที่ปกคลุมอยู่ ค้นหาเศษถ่านพอจะเหลือติดเชื้อเพียงเล็กน้อย เชื้อเข้าไปสุ่มรวมกัน แล้วเอากิ่งใบไม้แห้งสะสมเข้าไป เป่าอยู่ครู่ใหญ่ไฟจึงลุกเป็นเปลวขึ้น

ระหว่างที่ไชยยันต์เร่งเอาท่อนไม้แห้งและเศษฟืนเก่าที่มอดไปแล้ววางทากันเข้าเพื่อขยายกองไฟ มาเรียผู้กวาดตาสำรวจไปรอบๆก็มองไปเห็นกองเสื้อผ้าและยามหลังของหล่อนที่ตกอยู่ไม่ห่างออกไปนัก ตรงเข้าไปโดยเร็ว อีกจิตใจต่อมาหล่อนก็ได้เปลวจากเครื่องจุดบุหรืชิบโป้แทนได้ส่องค้นหาตามพื้นในละแวกใกล้เคียงต่อไป ครู่เดียวก็โยนยามหลังของไชยยันต์มาให้ นายทหารหนุ่มใจชื้นขึ้นในทันทีนั้น รีบล้วง

กระสุนไรเฟิลออกจากย៉ามบรรจุลงในปืนของเขาอย่างรวดเร็ว พอปิดลำกล้องกลับเข้าที่ เขาก็รู้สึกว่พลังอำนาจที่สูญสิ้นไปได้ กลับคืนมาแล้ว ส่วนมาเรียในขณะนี้ก็มีโคลท์ซิงเกิ้ลแอ็คชั่น ขนาด .45 ประจำตัวซึ่งติดอยู่กับย៉ามหลังของหล่อนถือกระชับ อยู่ในมือ ทำให้ยิ่งอุ่นใจเพิ่มขึ้น

ระหว่างการเคลื่อนไหวเพื่อช่วยเหลือตนเองอย่างซุลมุน แข่งกับเวลาของมนุษย์ทั้งสองนั้น ไม่มีวีแววกระโตกกระตาก ใดๆจากเจ้าค้างคาวผีตัวนั้นอีกเลย

แล้วไม่นานต่อมานั่นเอง มาเรียก็คลำไปพบกับฮันเตอร์ แปรต่อนอีกกระบอกหนึ่งที่ตกอยู่ในชอกหิน พอเปิดสวิทช์ ลำแสงของมันก็พวยพุ่งสว่างจ้าใช้การได้ดี โดยไม่มีอะไร บกพร่องเหมือนกระบอกแรก หม่อมสาวแทบจะร้องลั่นออกมา ด้วยความยินดี

หล่อนได้ไรเฟิล .375 เอชแอนด์เอชแม็กนั่มคืนมา ในเวลาเพียงชั่วไม่ถึงนาทีภายหลังจากได้ไฟฉาย ตบลูกเลื่อน กระชากลอกแก้ออกทั้งแล้วยัดนัดใหม่ขึ้นประจำรังเพลิง เมื่อนั้น นักเผชิญภัยหนุ่มสาวต่างเพศต่างผิวก็พร้อมอีกครั้ง ที่จะประจันหน้ากับทุกสิ่งทุกอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน

ทั้งๆที่ยังอยู่ในสภาพของ ‘ซีเปลือย’ แต่มีปืนและไฟฉายพร้อมในมือ ทั้งสองชนก้นตรงไปยังริมฝั่งธารน้ำทันที มาเรียทำหน้าที่ส่องไฟฉายโดยปรับลำแสงให้ขนานไปกับลำกล้องของไรเฟิลเพื่อให้กระสุนไปในแนวเดียวกัน ส่วนไชยยันต์หนีบพานท้าย .600 ไนโตรเจนไว้ในระดับตะโพกตามหลังมาอย่างกระชั้นชิด

“ดูนั่น!”

หล่นร่องออกมาเสียงลั่นด้วยความตื่นเต้น ขณะที่จับไฟลงไปที่กลางลำธารน้ำ ซึ่งแลเห็นแดงคล้ำราวกับใครเอาสีทั้งถังมาเทไว้ในน้ำ ไชยยันต์แยกเขี้ยวยิ้มออกมาได้ ताเป็นประกายวาวโรจน์

“มันถูกปืนของเราแน่ตอนที่บินสวนเข้าตี ต้องโดนถนัดด้วย ไม่งั้นเลือดไม่ออกมากอย่างนี้ ผมแน่ใจตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว เพราะได้ยินเสียงมันถลาลตกลงไปในน้ำแล้วตะกายขึ้นฝั้งโน่น”

เขาคำรามออกมา

มาเรียส่องดูแนวของเลือดที่ละลายปะปนไปกับสายน้ำ แล้วกระดกลำไฟส่องตามตรวจขึ้นไปยังพงไม้เล็ก ๆ ผึ่งตรงข้าม สังเกตเห็นได้ชัดว่าแหวกลู่หักยับเอนเป็นทางไปเหมือนมีสัตว์ใหญ่บุกทะลุไปอย่างลนลานเจ็บปวด

หล่อนกราดค้นหาต่อไปยังตำแหน่งที่ไซยยันต์ลั่นกระสุนออกไปเป็นนัดสุดท้ายเมื่อสามสี่นาทีที่แล้วมา ครู่เดียวก็จับไฟนิ่งไปที่ก้อนหินใหญ่ก้อนหนึ่งก่อกสูงเป็นโขดอยู่เหนือพงไม้ล้มลุก ตีนผา ห่างออกไปประมาณ 20 เมตรจากริมผึ่งตรงข้าม

แผลของหินใหญ่ก้อนนั้นมองเห็นได้ถนัดมาก เพราะอำนาจปะทะของหัวกระสุนขนาด 900 เกรน มันแตกยุ่ยเป็นวงกลมสีขาวขนาดลูกมะพร้าวกะเทาะบิ่นเว่อไป ผิดจากสีเทาดำของเนื้อหินส่วนอื่น ๆ ไซยยันต์ถึงกับอุทานลั่นออกมาเมื่อมองเห็นกับตา

“นัดสุดท้ายของคุณยิงถูกหินเข้าถนัดใจ”

“ผมยิงตามที่คุณชี้บอก”

“ฉันได้ยินเสียงมันดังมาจากที่นั่นจริง ๆ เข้าไปดูกันเถอะ”

มาเรียวพูดโดยเร็ว แล้วย่ำลงจากฝั่ง ลุยน้ำข้ามไปยัง
ฟากตรงข้ามอย่างไม่สะทกสะท้าน ไชยยันต์ท่องตามมาติดๆ
สิ่งที่น่าเอะใจชวนฉงนที่สุดก็คือ ก้อนหินลูกที่ไชยยันต์ยิงไว้อยู่
คนละด้านกับร่องรอยของเจ้าค้างคาวยักษ์ ซึ่งมองเห็นว่า
กระเสือก-กระสนขึ้นจากฝั่ง

แหม่มสาวผู้สืบเชื้อสายมาจากพรานใหญ่แห่งชาฟารี
นี้หัวหน้าอย่างประหลาดใจ หล่อนกราดไฟตามรอยที่แหวกเป็น
ทางไปข้างหน้านั้น แล้วฉายไปยังก้อนหินลูกที่รอยกระสุนของ
ไชยยันต์กระทบไว้ พยายามจะตรวจสอบเปรียบเทียบทิศทาง
เหมือนจะไม่แน่ใจในบางอย่าง ไชยยันต์เองก็แปลกใจ และกำลัง
มีความคิดเช่นเดียวกับหล่อน

“ก็เห็นชัดอยู่ว่ามันคลานหนีไปทางกอไม้ด้านนี้ แต่แล้ว
ตอนที่มันเสียงเคลื่อนไหว ทำไมคุณถึงชี้ให้ผมยิงไปที่หินโน้น”

“ฉันสาบานว่าฉันชี้ที่มาของเสียงอย่างไม่มีผิด ยกเว้น
แต่ว่าคุณจะยิงผิดที่หมายเอง”

“ผมก็สาบานได้ว่าผมยิงตามชี้บอกของคุณ และกระสุน
ลงตรงที่อย่างเที่ยงที่สุด ยกเว้นแต่คุณจะใช้ผิดเอง”

ไชยยันต์ยันยันหนักแน่น

มันเป็นการลำบากเสียแล้วที่จะคำนวณได้ ในขณะที่ต่าง
ข้ามฟากมาขึ้นอยู่ยังอีกฝั่งหนึ่งเช่นนั้น ความมืดมิดของราตรี
ประกอบกับภูมิประเทศ มันอำพรางลวงตาไปหมด พอย้าย
ตำแหน่งจากที่เดิมก็ทำให้สับสน คะเนทิศทางไม่ถูก

“ลองตามรอยที่เห็นอยู่นี้ไปก่อน ถ้าใจแล้วเดี๋ยวค่อย
ย้อนไปดูตรงก้อนหินที่คุณยิงไว้”

มาเรียบอก แล้วออกสำรวจรอยที่เห็นแหวกกอดตะไคร่น้ำ
และพันธุ์ไม้ล้มลุกเป็นช่องไปราวกับทางเดินของวัว

หนทางนั้นตัดฝ่าเข้าไปในพันธุ์ไม้ล้มลุกและพุ่มพงเตี้ยๆ
รอยเลือดปนไปกับน้ำติดอยู่กับพื้นและกิ่งใบไม้มองเห็นได้อย่าง
ถนัด ลักษณะของมันคลานแตกไถไปอย่างลนลาน

มาเรียบส่องไฟตามรอยนั้นไปในระยะห่างไกลเบื้องหน้า
ก่อนอย่างไม่ไว้วางใจ แล้วจึงลดไฟลงมาส่องจรอยใกล้ๆ ตรงหน้า
เพื่อหาเค้าเงื่อนตามสัญชาตญาณพรานผู้ชำนาญของหล่อน

เพราะเกรงว่าถ้ามันแต่ส่องไฟตรวจรอยใกล้ๆตัวโดยไม่สำรวจให้รอบคอบในระยะที่ห่างออกไปเสียก่อน หากมันหลบซ่อนอยู่ในพงรกรส่วนใดส่วนหนึ่ง อาจฉวยโอกาสโผนเข้าทำร้ายได้อย่างกะทันหัน

ไชยยันต์เองก็ไม่ประมาท ประทับเป็นจ้องพร้อมนิ้วแตะรออยู่ที่ไก สามารถจะลั่นกระสุนออกไปได้ในทุกปริบตา เขาสืบเท้าเยื้องหลังมาเรียห่างเพียงก้าวเดียว อาศัยรัศมีไฟส่องจากฮันเตอร์ในมือของเพื่อนสาว กวาดสายตาอย่างถี่ถ้วนไปรอบๆสุดแต่รัศมีไฟฉายจะกระจายไปถึง การส่องไฟค้นหามาเรียละเอียดและมีความชำนาญยิ่งกว่าเขา

ทั้งสองใจเต้นระทึกไม่เป็นล่า จากร่องรอยที่เห็นโดยไม่จำเป็นจะต้องกล่าวอะไรแก่กันเลย ต่างก็รู้สึกได้ตรงกันว่า ไม้ค้ำควายยักษ์ถูกปืนเข้าอย่างถนัดใจทีเดียว และน่าจะตายได้ มันพิการไปเสียแล้วอย่างน้อยก็ชั่วขณะ ไม่สามารถจะโผนขึ้นบินเป็นเจ้าอากาศต่อไปอีกได้ นอกจากจะใช้วิธีคลานซอกซอนเพื่อซุกหลบหนี บางทีอาจไม่ก็อึดใจข้างหน้าแน่ละ จากการติดตามรอยไปอย่างกระชั้นชิดโดยไม่ทอดเวลาให้ห่างเนิ่นนานออกไปนัก อาจเห็นตัวมันคลาน หรือซุกหลบอยู่กับพงรกไม้ก็ซอกหินที่ใดที่หนึ่งไม่ห่างออกไปนัก

เพชรพระอุมา ตอน จอมผีดิบมันตรัย เล่ม 12

prism
ปรีธ

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 , 4947 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   **@amarinbooks**   **Prism Publishing**

ฉบับพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ปรีธมี มิถุนายน 2568

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8019-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)